

Nieuwsbrief Kroatië 2019

Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp

Beste allemaal

Twee weken geleden zijn wij weer richting Kroatië vertrokken om ons 22^e kamp voor te bereiden.

Na een behoorlijk lange reis met veel slecht weer arriveerden we vrijdagavond 26 april aan in Ilaca, onze thuisbasis in Kroatië.

Het eerste weekend hebben we het rustig aan gedaan. We zijn alleen even wat inkopen gaan doen in de stad want ja we willen wel wat te eten en drinken hebben.

We waren net in de winkel toen we aangehouden werden door een meneer. Hij kwam ons bekend voor maar ja we kennen bijna 2.000 ouders en 1.000 kinderen dus....

Meneer zei dat zijn kinderen Leon en Lea in Nederland waren geweest in twee verschillende jaren en ineens wisten we wie hij was. We noemden zijn achternaam en er kwam een brede glimlach op zijn gezicht. We wisten wie hij en wie zijn kinderen waren. We hebben even staan praten en gingen toen verder met de boodschappen maar de berichtjes waren inmiddels op gang gegaan: Ton en Tineke zijn in de stad. We kregen het ook te horen: jullie zijn er, is er Hollandse koffie???

En natuurlijk is er Hollandse koffie. De kop is er af en het werk kan beginnen.

We krijgen dit jaar een gemengde groep kinderen, van Kroatische, Servische en Roma afkomst uit de stad Vukovar. De school waar de kinderen vandaan komen heet Nikole Andriča en wordt op dit moment gerestaureerd. Ze verblijven daarom tijdelijk in een andere school. Dit betekent dat de ene school de ene week 's morgens en de andere week 's middags les geeft.

We proberen altijd om voor ons vertrek al afspraken te maken met de school i.v.m. gesprekken met ouders en kinderen en zo ook dit jaar. De eerste maandag zouden we 's middags de gesprekken voeren zodat we dan voor de rest van de twee weken tijd zouden hebben om eventuele ouders te kunnen bezoeken.

Echter we kregen vlak voor ons vertrek te horen dat de afspraak verzet werd omdat de Servische ouders die eerste maandag 2^e Paasdag hadden en de kinderen niet op school zouden zijn. Uiteraard houden we daar rekening mee, en het verzoek was om het dan op donderdag of vrijdag te doen want op 1 mei is er ook geen school.

Echter ook dat lukte niet. De afspraak werd toen maandag 6 mei. Dus de eerste week geen gesprekken met ouders.

Bij toeval wisten we dat één van onze psychologen, Andreja Simoni-Magoc die geëmigreerd is naar Zweden, toevallig bij haar ouders was samen met haar kleine zoon. We kregen al snel contact en we maakten een afspraak bij haar ouders thuis. Andreja is verschillende keren met ons mee geweest op kamp, als jonge leiding en als psychologe en zij heeft ook de aanzet gedaan voor onze Koninklijke onderscheiding. Na zes jaar zagen we elkaar dus weer en het was een goed en gezellig weerzien waar we veel in bijgepraat hebben.

Tijdens ons bezoek ging ook de deurbel en er was een meneer aan de deur die vroeg of er Nederlandse mensen bij hen waren die vakanties organiseren voor kinderen. Ja die waren er dus. De man had waarschijnlijk onze auto zien staan. Hij kwam binnen en vroeg of zijn zoon op de lijst van de kinderen stond. We hadden de lijst in de auto dus konden we nog geen ja of nee zeggen. De man was bang dat het niet eerlijk zou gaan wie er naar Nederland konden komen en wie niet maar we konden zeggen dat wij zelf zouden beslissen en niet de school. Hij moest even afwachten tot de school de uitnodigingen aan de ouders zou versturen dan zou hij het weten.

Wel vroegen wij ons af wat er niet eerlijk zou kunnen gaan aan de selectie. We zouden het gauw genoeg weten.

Verder hebben we deze week ook nog de bus geregeld. Onze Ton heeft er slapeloze nachten van gehad omdat hij bang was dat Polet, het busbedrijf, het bedrag zou verhogen maar gelukkig, ze blijven bij hetzelfde bedrag van vorig jaar. Nog wel veel geld maar gelukkig geen verhoging.

We moesten ook nog jonge leiding zoeken die mee willen gaan deze zomer.

We hebben twee jonge leiding uit Petrovci die als kind ook in ons kamp zijn geweest. Eén daarvan is ernstig ziek en het is even afwachten of ze groen licht krijgt van de dokter. Zelf is ze positief en wil zeker komen.

Ook uit Berak hadden we een jonge leiding die als kind is geweest en we vroegen of ze nog iemand wist die mee zou kunnen. Ze had wel een aantal ideeën maar helaas haar vriendinnen spraken geen Duits of Engels en dat is toch wel één van de vereiste want ze moeten kunnen vertalen. Ineens noemde ze een naam van een vrijwilligster die een aantal jaren geleden mee is geweest. Ze werd gebeld en ze kwam direct met haar 16 jarige zus die ook in één van onze kampen is geweest. Op de vraag of ze interesse had werd er direct gezegd ja leuk en voor de zekerheid ook zuslief uitgenodigd want het is goed om iemand extra erbij te hebben en in het zomerkamp is ze ook 17 jaar. Zo is ons team zo goed als klaar.

Maandag was dus het gesprek met de ouders en zelfs dat heeft men geprobeerd om opnieuw te verzetten omdat de Servische ouders een feestdag van de kerk hadden. Echter de kerkdienst is 's morgens en verder is het een gezellig bijeenkomen met familie en vrienden. Geen beletsel dus voor één van de ouders en het kind om 's avonds voor een uurtje naar school te komen.

De psychologe van de school was behoorlijk onder druk gezet met name door de Servische ouders en toen bleek dus maar weer hoe moeilijk de verhoudingen nog zijn tussen de twee groeperingen. De Servische ouders zijn zeer achterdochtig, men denkt dat ze achtergesteld worden, dat de criteria niet gelijk zijn en ze eisen gelijkheid terwijl die er gewoon is.

Aan het eind van een goede bijeenkomst met de ouders en de kinderen waren er twee ouders waarvan hun kinderen niet mogen komen. Als ouders beiden een inkomen hebben en ook ieder jaar op vakantie kunnen gaan dan is dat dus een reden dat het kind niet geselecteerd is. Moeder was het daar niet mee eens en de vader van het andere kind ook niet. Wij werden behoorlijk onder druk gezet en men was zelfs grof, intimiderend en bedreigend.

Maar er kunnen 44 kinderen mee en er moet een keus worden gemaakt.

We kijken niet naar afkomst of religie maar men geloofde ons niet. Later bleek dat beide ouders Servisch waren. We waren behoorlijk geschokt dit was ons in al die jaren nog nooit overkomen. We hebben vaker gemixte groepen maar nooit problemen gehad.

Ook de school zat met het probleem en we hebben gezegd dat ze duidelijk moeten maken naar alle ouders dat wij de keuze maken misschien helpt dit voor de schoolleiding.

Gelukkig waren de ouders van de kinderen die wel komen zeer meewerkend en binnen de kortste keren hadden we bijna alle benodigde papieren binnen.

We gaan er thuis verder mee aan het werk.

Veel tijd om de ouders thuis te bezoeken was er niet meer maar we gaan er vanuit dat de keuze goed is geweest.

Wel hebben we nog veel oude bekenden gezien, zelfs op de ouderbijeenkomst kwam een jonge dame naar ons toe, ze zag er bekend uit maar ja wie was het ook al weer. Ze was er i.v.m. haar jongere zusje die dit jaar op kamp gaat. Ze was ook op kamp geweest met ons maar al weer vele jaren geleden, ze dacht zelf 13 jaar.

Ook in Osijek, een grote stad waar we in het voorjaar naar toe gaan, kwamen we vele bekenden tegen. We zetten op Facebook en Instagram een bericht waar we zijn en dan kijken we wie er komen, dat werkt altijd en we zien vaak vele bekenden en dat is leuk.

En natuurlijk op bezoek geweest bij de school van het afgelopen kamp en wat een warm welkom kregen we daar.

De kinderen stonden ons in een rij op te wachten, ze waren speciaal voor ons gebleven of naar school gekomen. Bijna alle kinderen van het afgelopen jaar waren er. Er was limonade en koekjes en we werden zo lief begroet door iedereen. Kinderen, ouders, leerkrachten. Ook dit is een gemengde school maar een school waar alle activiteiten gezamenlijk worden gedaan. Waar je niet kunt zien wie wie is en waar we hartelijk door iedereen worden ontvangen, ook door ouders wiens kind niet mee kon of mocht naar Nederland.

Het blijft altijd moeilijk om keuzes te maken maar het feit ligt er dat er per jaar maar 44 kinderen mee kunnen en dat we proberen om de selectie zo eerlijk mogelijk te maken.

We zijn blij dat we dit jaar weer een kamp kunnen organiseren maar het feit blijft dat het financieel moeilijker wordt. We gaan nu ook proberen om een actie op te zetten in Kroatië zelf. Duizend kinderen zijn er in Nederland geweest, en als ieder kind ons iedere maand een kop koffie aanbiedt in de vorm van een paar kuna dan helpt dat ook weer een beetje. Om deze reden hebben we een rekening geopend in Kroatië zelf omdat het te moeilijk is om het geld naar Nederland over te maken. We hopen dat dit ook weer een beetje helpt.

Dit was het weer voor deze keer, u bent allemaal weer op de hoogte van ons wel en wee in Kroatië. Onze volgende nieuwsbrief komt als het kamp weer gestart is.

Hartelijk dank allemaal voor uw tijd om deze nieuwsbrief te lezen en voor uw steun iedere keer weer zodat wij dit jaar voor de 22^e keer een mooi kamp kunnen organiseren voor kinderen die het hard nodig hebben.

Tot ziens en met een vriendelijke groet
Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp
Ton en Tineke

